

KIRJALLINEN KYSYMYS 83/2010 vp

Turkistarhauksen lakkauttaminen Suomessa

Eduskunnan puhemiehelle

Keskiviikkona 17.2.2010 Yleisradion TV 1:n A-studio-ohjelmassa tuotiin julkisuuteen järkyttävää kuvamateriaalia turkiseläinten oloista suomalaisilla turkistarhoilla.

Turkistarhauksen on usein esitetty noudattavan Suomessa eläinten hyvinvointia koskevia kriteereitä muita maita paremmin. Televisiossa nähty kuvamateriaali kuitenkin osoittaa, että tilanne turkistarhoilla on aivan toinen kuin julkisuudessa on väitetty. Turkiseläimet ovat monin paikoin erittäin huonokuntoisia, ne kärsivät käyttäytymishäiriöistä ja turkistilat eivät tarjoa mahdollisuutta lajityypilliselle elämälle.

Turkistarhauksesta aiheutuu monenlaisia ongelmia turkiseläimille. Ahtaat häkkiolot saavat aikaan stressiä, pelokkuutta ja pakko-oireita eläinten keskuudessa. Koska eläimet eivät pääse lajilleen tyypillisiin pesäkoloihin, niitä uhkaavat lämpöhalvaukset kesäisin ja paleltumat talvisin. Vieri vieressä sijaitsevat häkit edesauttavat tartuntatautien leviämistä. Eri lajeja myös pakkoristeytetään keskenään, ja tällainen jalostus lisää perinnöllisten vaikeiden todennäköisyyttä. Nopeasti pilaantuva rehu aiheuttaa rehumyrkytyksiä.

Turkistarhauksen jatkamiselle Suomessa on vaikea löytää perusteita. Turkiseläinten häkkikasvatusta perustellaan usein sillä, että se on vain yksi monista tavoista käyttää eläimiä ihmisten tarpeisiin. Nykyaikana turkikset ovat kuitenkin puhtaasti koristeellinen tuote, jolla ei ole merkitystä lajimme eloonjäämiselle kannalta. Kototurkkien suosion vähennyttyä turkiksia käytetään yhä enemmän vaatteiden ja asusteiden so-

misteina. Aitoja turkiksia muokataan jopa teko-turkisten näköisiksi, jotta niitä saataisiin myytyä aitoihin turkiksiin kriittisesti suhtautuville kuluttajille.

Turkis ei ole ekologinen tuote. Sen valmistus vaatii enemmän luonnonvaroja kuin keinoturkin, eikä se maadu valmistuksessa käytettävien kemikaalien vuoksi. Turkistuotannon suorat ja välilliset ympäristöongelmat ovat huomattavat, ja ne painottuvat ennen kaikkea kahdelle osa-alueelle. Ensimmäisen muodostavat eläinten lannan ja virtsan aiheuttamat suorat ympäristöhaitat typpi-, fosfori- ja ammoniakkipäästöinä. Toinen ongelma on suuri polttoaineen ja muun energian kulu-

tus. Kun katsotaan eurooppalaista kehitystä, Suomi on turkistarhausta käsittelevässä kriittisessä keskustelussa pahasti jälkijunassa. Useat Euroopan maat ovat kieltäneet turkistarhauksen tai rajoittaneet voimakkaasti sen harjoittamista lainsäädännöllä. Niissä maissa, joissa tarhattavien eläinten elinolosuhteet on määrätty vastaaviksi kuin eläintarhoissa, on tarhaus loppunut käytännössä kokonaan.

Turkistarhaus on kielletty Isossa-Britanniasa, Bulgariassa, Irlannissa ja Kroatiassa. Itävallassa ja Sveitsissä lainsäädännölliset vaatimukset ovat lopettaneet turkistarhauksen kokonaan. Tiukkoja rajoituksia ja lajikohtaisia tarhauskieltoja on voimassa Hollannissa, Ruotsissa, Tanskassa ja Saksassa. Euroopan unionin komission tieteellinen komissio on valmistellut raportin turkistarhauksesta. Raportti valmistui vuonna 2001, ja siinä todetaan turkistarhauksessa olevan puut-

teita muun muassa eläinten hyvinvoinnissa ja häkkien koossa suhteessa eläinten kokoon.

Turkistarhauksen työllistävä vaikutus ei ole niin suuri kuin joissain argumenteissa on annettu ymmärtää. Suomessa turkisan lama ei ole välttämättä vaikuttanut työttömyyden lisääntymiseen turkistarhauksen keskeisillä alueilla. Usein turkistuotanto on tuottajalle sivuelinkeino, ja loppuistakin tuottajista osalla on valmiiksi koulutus tai valmiudet myös muihin ammatteihin. Turkistarhojen määrä on jo pudonnut 1980-luvun yli 5 500 tarhasta noin 1 100 tarhaan. Myös turkisten suosion jatkuva väheneminen ennakoii turkistuotannon alasajoa.

Näihin esittämiini näkökohtiin vedoten on selvää, että turkiseläinten häkkikasvatukseen liittyvät eläinten hyvinvointiongelmat sekä turkistarhauksen aiheuttamat ympäristöongelmat vievät

alaa kohti väistämätöntä täyskieltoa. Suomen pitäisi varautua tuleviin rajoituksiin ajoissa.

Suomi tarvitseekin nyt kansallisen suunnitelman ja aikataulun turkistarhauksesta luopumiselle. Turkistarhaajia on tuettava valtion toimin turkistarhauselinkeinosta luopumisessa ja toiseen elinkeinoon siirtymisessä. Lisäksi on kiellettävä turkistarhauselinkeinon siirtäminen eteenpäin tuleville sukupolville. Hallittu turkistarhauksen alasajo siirtymäajan tukineen on sosiaalisestikin kestävä ratkaisu.

Edellä olevan perusteella ja eduskunnan työjärjestyksen 27 §:ään viitaten esitän asianomaisen ministerin vastattavaksi seuraavan kysymyksen:

Millaisiin toimiin hallitus aikoo ryhtyä turkistarhauksen lakkauttamiseksi Suomessa?

Helsingissä 19 päivänä helmikuuta 2010

Paavo Arhinmäki /vas

Eduskunnan puhemiehelle

Eduskunnan työjärjestyksen 27 §:ssä mainitussa tarkoituksessa Te, Herra puhemies, olette toimitanut asianomaisen ministerin vastattavaksi kansanedustaja Paavo Arhinmäen /vas näin kuuluvan kirjallisen kysymyksen KK 83/2010 vp:

Millaisiin toimiin hallitus aikoo ryhtyä turkistarhauksen lakkauttamiseksi Suomessa?

Vastauksena kysymykseen esitän seuraavaa:

EU:n tuotantoeläinten suojelua koskeva neuvoston direktiivi (98/58/EY, jäljempänä tuotantoeläindirektiivi) sisältää tuotantoeläinten pitoa, hoitoa, kohtelua ja käsittelyä koskevat yleisluontoiset vaatimukset. Euroopan neuvostossa on laadittu tuotantoeläinten suojelua koskeva eurooppalainen yleissopimus (ETS 87) ja yleissopimuksen muutospöytäkirja (ETS 145). Myös EU on tämän sopimuksen osapuolena ja sopimuksen nojalla laaditut eri eläinlajien pitoa koskevat vaatimukset ovat siten osa eläinten hyvinvointia koskevaa EU:n lainsäädäntöä. Turkiseläinten pitoa koskevat eläinsuojeluvaatimukset on hyväksytty sopimuspuolten yksimielisellä päätöksellä vuonna 1999. Näiden vaatimusten on katsottu kaikkien osapuolten mielestä antavan riittävät mahdollisuudet eläinten kannalta tärkeimpien fysiologisten tarpeiden ja käyttäytymistarpeiden tyydyttämiseen turkiseläinten pidossa. Lisäksi on todettava, että eläinten terveys on erittäin merkittävä hyvinvointiin vaikuttava tekijä ja myös tämä on otettu huomioon yleiseurooppalaisia turkiseläinten hyvinvointivaatimuksia laadittaessa.

Tuotantoeläindirektiivin määräykset on saatettu Suomessa voimaan eläinsuojelulailla (247/1996) ja eläinsuojeluasetuksella (396/1996, valtioneuvoston asetus). Turkiseläimiä koskee

myös laki eläinten kuljetuksesta (1429/2006) sekä päätös nisäkäs- ja lintulajeihin kuuluvien tuotantoeläinten lopettamiselle asetettavista eläinsuojeluvaatimuksista (18/EEO/96, ministeriön päätös). Turkiseläinten pitoa koskevat yksityiskohtaisemmat vaatimukset on saatettu voimaan turkiseläinten pitoa koskevalla maa- ja metsätalousministeriön päätöksellä (16/EEO/1999). Tämä päätös sisältää varsin täsmälliset määräykset turkiseläinkasvatuksessa noudatettavista hyvinvointivaatimuksista mm. yksityiskohtaiset pitopaikan häkkejä, käytettäviä laitteita ja välineitä, turkiseläinten hoitoa, kohtelua ja käsittelyä sekä häkkien kokoa ja varusteita koskevat vaatimukset. Näitä yksityiskohtaisia määräyksiä laadittaessa on otettu huomioon myös se, että eläinten pidossa edistettäisiin eläinten terveyden ylläpitämistä sekä otettaisiin huomioon eläinten fysiologiset tarpeet ja käyttäytymistarpeet edellä esitetyn mukaisesti. Turkiseläimiä koskevat myös lähiaikoina umpeutuvat siirtymäajat. 1.1.2011 alkaen kaikissa turkistarhoissa (1.9.1999 jälkeen uusittujen häkkien ja uusien häkkien osalta mittavaatimukset ovat voimassa jo nyt): 1) häkkien on täytettävä tietyt vähimmäismitat — koskee minkkejä, hillereitä, kettuja, rämemajavia ja sinsilloja ja 2) kettuhäkkien pohjaverkon on oltava muovipäällysteinen.

Eläinsuojelulain ja sen nojalla annettujen säännösten täytäntöönpanoa ja noudattamista ohjaa ja valvoo eläinsuojelulain mukaisesti keskuhallinnon viranomaisena Elintarviketurvallisuusvirasto ja alueellisesti aluehallintovirasto. Paikallisina viranomaisina toimivat kunnaneläinlääkärit, poliisi ja kunnan terveys- ja eläinlääkärivaltuutetut. Eläinsuojelutarkastuksia voidaan tehdä turkistarhoille sekä epäiltäessä säästöjen rikkomista että ilman epäilyä. Suurin

osa näistä ilman epäilyä tehtävistä tarkastuksista on niin sanottuja EU-tarkastuksia. Tarkastusten tuloksista ilmoitetaan myös Euroopan komissiolle. Viranomaisten tekemillä tarkastuksilla varmistetaan, että tarhoilla noudatetaan lainsäädännössä asetettuja vaatimuksia. Mikäli laiminlyöntejä havaitaan, tarkastava viranomainen antaa tarhaajalle eläinsuojelulain 42 §:ssä tarkoitetun kiellon tai määräyksen, jolla tilat, olosuhteet ja eläinten hoito saatetaan lainsäädännön edellyttämälle tasolle sekä määräajan toimien suorittamiseen. Määräajan päätyttyä viranomainen tarkastaa eläintenpidon säädöstenmukaisuuden. Tarvittaessa viranomainen voi myös ryhtyä lain 44 §:ssä tarkoitettuihin kiireellisiin toimenpiteisiin, jos eläinten hyvinvointi sitä edellyttää.

Kevään 2010 kuluessa nämä EU-eläinsuojelutarkastukset siirtyvät 15 uuden läänineläinlääkärin tehtäväksi. Virat on perustettu uuden eläinlääkintöhuoltolain (765/2009) nojalla tarkoituksena eläinten hyvinvointiin ja terveydenhuoltoon kuuluvien tarkastuksien tekeminen. Valtion budjettiin on varattu 4,7 m. euroa siihen tarkoitukseen, että kunnat yhteistoiminnassa muiden kuntien kanssa tai toisen yhteistoiminta-alueen kanssa perustavat ns. valvontaeläinlääkärin virkoja. Nämä hoitavat sekä eläinsuojelu- että eläintauteiden valvonnan ja valtio ostaa tämän palvelun kunnilta. Tällä järjestelyllä myös kunnaneläinlääkärin viranomaistehtävät eriytetään niin, että kunnaneläinlääkärit eivät joudu valvomaan omia asiakkaitaan.

Turkistarhoja on EU- eläinsuojelutarkastuksissa tarkastettu vuodesta 2000 lähtien. Tarkastuksissa havaitut laiminlyönnit ovat vähentyneet merkittävästi. Vuonna 2007 tarkastuksissa havaittiin laiminlyöntejä 29 %:lla tarkastetuista tiloista, vuonna 2008 vastaavasti 18 %:lla tarkastetuista tiloista. Vuoden 2009 alustavien valvontatulosten mukaan laiminlyöntejä havaittiin 6 %:lla niistä tarkastetuista tiloista, joilla oli tarkastushetkellä eläimiä. Turkistilojen ongelmakohtiksi osoittautuivat pureskelu- ja virikemateriaalin puuttuminen, tilavaatimusten alittuminen, kettujen hyllyjen puuttuminen sekä kuolleista eläimistä tai eläinten sairauksista pidettävän

kirjanpidon puuttuminen. Tilat eivät myöskään aina olleet pakovarmoja.

Oikeutta eläimille -järjestö julkisti kuvamateriaalia turkistiloilta joulukuussa 2009. Aluehallintoviraston läänineläinlääkäri ja kunnaneläinlääkärit ovat tarkastaneet kaikki 30 turkistarhaa 5.3.2010 mennessä. Tilojen lukumäärä oli 30 alkuperäisen 29 sijasta, koska yhdellä alueella sijaitsi kaksi tarhaa. Yhdellä tilalla ei ollut eläimiä. Tarkastuksissa todettiin laiminlyöntejä viidellä tarhalla eli 17 %:lla tiloista, joilla oli eläimiä. Havaittuja laiminlyöntejä olivat häkkien rikkiinaset hyllyt, osalta kettuja puuttuivat hyllyt kokonaan ja osalta puuttui virikemateriaalina toimivat purukapulat. Lisäksi yhdellä tarhalla havaittiin rikkiinasetä häkin pohjia. Yhdellä tarhalla ei oltu varmistettu tarhan pakovarmuutta. Osalla tiloista oli puutteita eläinten hoidosta tai kuolleista eläimistä pidettävässä kirjanpidossa. Sairausten tai vammautumisen vuoksi lopetettavia eläimiä ei tarkastuksissa löytynyt. Puutteita havaituille tarhoille on annettu määräys korjata puutteet määräajassa ja määräajan päätyttyä tarhat tarkastetaan uudelleen. Tarhoista, joilla todettiin laiminlyöntejä, tehdään tutkintapyyntö poliisille. Myös elinkeino on ryhtynyt lisätoimiin ja on poistamassa todettujen puutteiden johdosta eräiltä tarhoilta niille myönnetyn sertifikaatin.

Suomessa toimii tällä hetkellä noin 1 100 turkistilaa, useimmat perheyriyksinä. Turkistuantanto työllistää Suomessa suoraan n. 5 600 henkeä ja välillisesti 17 000 henkeä eli yhteensä n. 22 000 henkeä maa- ja elintarviketalouden tutkimuskeskuksen mukaan. Turkisnahoista viennin osuus on 98 % ja vientitulot n. 200 m. euroa. Turkistarhan perustamista säätelee ympäristölainsäädäntö asettaen tarkat määräykset rakenteista ja tarhan toiminnasta, ettei ympäristön ja pohjavesien saastumista toiminnan seurauksena tapahdu. Lannan poistoa ja käsittelyä tarhalla valvoo kunnan elintarviketarkastaja. Kunnat osoittavat myös lannan kompostoinnille tarkoitettuja paikkoja turkistarhojen käyttöön.

Turkistuantantoa EU:n alueella Suomen lisäksi harjoitetaan Belgiassa, Ranskassa, Saksassa, Ir-

lannissa, Kreikassa, Italiassa, Latviassa, Liettussa, Alankomaissa, Norjassa, Espanjassa ja Ruotsissa. Tarhojen lukumäärä EU:n alueella on n. 6 000 ja työllistää kokopäivätoimisesti 60 000 henkilöä. Eurooppalaiset tuottavat 57,8 % maailman minkinnahoista ja 51,8 % ketunnahoista. Euroopan jälkeen suurinta tuotantoa on Kiinassa, sen jälkeen USA:ssa, Kanadassa ja Venäjällä. Minkinnahoista Kiina tuottaa 25,6 %, USA 5,9 %, Kanada 4,5 % ja Venäjä 6,1 %. Ketunnahoista Kiina tuottaa 46 %, Venäjä 1,6 %, Kanada 0,3 % ja USA 0,2 %.

Suomessa on turkiselinkeino ensimmäisenä tuotantoeläimistä ottanut käyttöön ns. sertifiointijärjestelmän, joka edellyttää että turkistila serti-

fikaatin saamiseksi ylittää voimassaolevan lainsäädännön vaatimukset. Vaatimusten toteutumista tarkastetaan auditoimalla vuosittain 10 % järjestelmässä mukana olevaista kasvattajista. Vuoden 2009 lopusta tarkastukset suorittaa ulkopuolinen auditoija. Parhaillaan on meneillään järjestelmän uudistaminen. Sertifiointi on elinkeinon omaa toimintaa ja eläinsuojeluviranomaisilla ei ole roolia järjestelmän toimeenpanossa. Elinkeino on myös itse ryhtynyt toimenpiteisiin selvittääkseen turkisten ekologisuuden. Selvitys valmistuu kuluvan vuoden aikana.

Hallitus on ohjelmassaan sitoutunut turvaamaan turkistuotannon toimintamahdollisuudet nykymuotoisena elinkeinona.

Helsingissä 16 päivänä maaliskuuta 2010

Maa- ja metsätalousministeri Sirkka-Liisa Anttila

Till riksdagens talman

I det syfte som anges i 27 § i riksdagens arbetsordning har Ni, Herr talman, till den minister som saken gäller översänt följande skriftliga spörsmål SS 83/2010 rd undertecknat av riksdagsledamot Paavo Arhinmäki /vänst:

Vilka åtgärder ämnar regeringen vidta för att lägga ner pälsdjursuppfödningen i Finland?

Som svar på detta spörsmål anför jag följande:

EU:s direktiv om skydd av animalieproduktionens djur (98/58/EG, nedan animalieproduktionsdirektivet) innehåller allmänna bestämmelser om hållning, skötsel, behandling och hantering av produktionsdjur. Europarådet har upprättat en europeisk konvention om skydd av animalieproduktionens djur (ETS 87) och senare ett ändringsprotokoll till denna (ETS 145). Också EU har ratificerat konventionen och de i enlighet med konventionen uppställda kraven för djurhållning av olika slag ingår sålunda i gemenskapslagstiftningen om djurs välbefinnande. Konventionsstaterna beslöt 1999 enhälligt att godkänna djurskyddskraven för pälsdjurshållning. Kraven anses av alla konventionsstater ge tillräckliga förutsättningar för att tillgodose de från djurens synpunkt viktigaste fysiologiska och beteendemässiga behoven vid pälsdjurshållning. Dessutom måste det konstateras att djurens hälsa är en ytterst viktig faktor för välbefinnandet, vilket även har beaktats vid utformningen av de krav i fråga om pälsdjurs välmående som allmänt gäller i Europa.

Animalieproduktionsdirektivet har i Finland genomförts med djurskyddslagen (247/1996) och djurskyddsförordningen (396/1996, statsrådets förordning). Pälsdjur omfattas även av lagen om

transport av djur (1429/2006) samt av beslutet om djurskyddskraven vid avlivning av animalieproduktionsdjur som hör till däggdjuren eller fåglarna (18/VLA/96, ministeriets beslut). De specifika krav som gäller pälsdjurshållning har i Finland genomförts med jord- och skogsbruksministeriets beslut om djurskyddskrav vid pälsdjurshållning (16/VLA/1999). Beslutet innehåller ytterst exakta bestämmelser om de välbefinnandekrav som ska iakttas vid uppfödning av pälsdjur, bl.a. detaljerade krav på burar, anordningar och redskap som används, skötsel, behandling och hantering av pälsdjur samt krav på burstorlek och utrustning i buren. I dessa detaljerade bestämmelser har man även tagit hänsyn till kravet att djurens hälsa främjas och hänsyn tas till djurens fysiologiska och beteendemässiga behov enligt vad som framförs ovan. För pälsdjurens del pågår en övergångsperiod som snart löper ut. Från och med den 1 januari 2011 omfattas alla pälsfarmer av följande krav: 1) burarna ska uppfylla vissa minimidimensioner — kravet gäller mink, hiller, rävar, sumpbäver och chinchilla och 2) rävburarnas bottennät ska vara plastbeklätt (dimensionskraven gäller redan för nya burar och burar som förnyats efter den 1 september 2009).

Tillämpningen och iakttagandet av djurskyddslagen och de bestämmelser som utfärdats med stöd av denna övervakas av Livsmedelssäkerhetsverket i egenskap av centralförvaltningsmyndighet och av regionförvaltningsverken på det regionala planet. Kommunalveterinären, de tjänsteinnehavare som utövar tillsyn över hälsoskyddet i kommunen och polisen fungerar som lokala tillsynsmyndigheter. Pälsfarmer kan inspekteras både vid misstanke om brott mot djurskyddsbestämmelserna och även utan sådan

misstanke. Merparten av inspektionerna utan misstanke av brott är s.k. EU-inspektioner. Också Europeiska kommissionen informeras om inspektionsresultaten. Syftet med myndighetsinspektionerna är att säkerställa att pälssfarmerna iakttar lagstiftningen. Om överträdelser konstateras utfärdar inspektionsmyndigheten förbud i enlighet med 42 § djurskyddslagen eller ålägger pälssfarmaren att inom viss tidsfrist fullgöra sina skyldigheter så att utrymmena, förhållandena och skötseln av djuren når upp till den lagstadgade nivån. När tidsfristen har gått ut utför myndigheten en ny inspektion för att kontrollera att lagstiftningen följs. Vid behov kan myndigheten enligt 44 § djurskyddslagen också vidta brådsakande åtgärder om det är nödvändigt för djurens välbefinnande.

Ansvar för de ovannämnda EU-djurskyddsinspektionerna övergår till de 15 nya länsveterinärerna under våren 2010. Tjänsterna har inrättats med stöd av nya veterinärvårdslagen (765/2009) med syftet att säkerställa tillsynen över djurens hälsa och välbefinnande via inspektioner. I statsbudgeten har 4,7 m. euro avsatts för att kommunerna i samverkan med andra kommuner eller samarbetsområden ska inrätta tjänster som tillsynsveterinär. Tillsynsveterinärerna har hand om tillsynen i fråga om både djurskydd och djursjukdomar och staten köper dessa tjänster av kommunerna. Genom detta system differentieras de kommunala veterinärernas myndighetsuppgifter så att de kommunala veterinärerna inte måste övervaka sina egna kunder.

Pälssfarmer har inspekteras genom EU-djurskyddsinspektioner sedan år 2000. Antalet försummelser som upptäcks vid inspektionerna har minskat påtagligt. Under 2007 upptäcktes försummelser på 29 procent av de inspekterade gårdarna; under 2008 hade antalet sjunkit till 18 procent. Under 2009 har försummelser enligt preliminära resultat upptäckts på 6 procent av alla gårdar på vilka det fanns djur då inspektionen utfördes. Missförhållandena som konstaterats på pälssfarmerna har gällt brist på tugg- och stimulansmaterial, för små utrymmen, brist på hylla för rävarna och brist på bokföring över avlidna

djur eller sjukdomar hos djuren. Farmerna var inte heller alltid rymningssäkra.

Organisationen Oikeutta eläimille publicerade bildmaterial taget på pälssfarmer i december 2009. Länsveterinären vid regionförvaltningsverket och de kommunala veterinärerna har utfört inspektioner på alla 30 pälssfarmer, den sista den 5 mars 2010. Antalet pälssfarmer var 30 istället för de ursprungliga 29 eftersom det i ett område fanns två farmar. På en av gårdarna fanns inga djur. Försummelser konstaterades på fem farmar, dvs. på 17 procent av de gårdar där det fanns djur. Försummelserna som konstaterades var trasiga hyllor i burarna, avsaknad av hyllor i vissa rävburar och avsaknad av pinnar att tugga på i vissa burar. På en farm hittades också trasiga burbottnar. Ingen av farmerna hade vidtagit åtgärder för att säkerställa att farmen är rymningssäker. På vissa av farmerna konstaterades brister i bokföringen över avlidna djur eller sjukdomar hos djuren. Under inspektionerna hittades inga djur som måste avlivas på grund av sjukdom eller skada. På de farmar där försummelser har konstaterats har pälssfarmaren ålagts att inom viss tidsfrist åtgärda bristerna och farmerna kommer att inspekteras på nytt när tidsfristen har löpt ut. Polisen kommer att begäras undersöka de farmar där försummelser har konstaterats. Näringslivet har också vidtagit egna åtgärder och vissa av de farmar där brister har konstaterats kommer att få sina certifikat indragna.

I Finland finns för närvarande omkring 1 100 pälssfarmer, de flesta av dem familjeföretag. Enligt Forskningscentralen för jordbruk och livsmedelsekonomi sysselsätter pälssproduktionen i Finland ca 5 600 personer direkt och 17 000 personer indirekt, dvs. sammanlagt 22 000 personer. Av pälsskinnen går 98 procent till export och intäkterna från exporten går upp till ca 200 m. euro. Miljölagstiftningen innehåller strikta regler för nygrundade pälssfarmer med krav avseende konstruktionerna och verksamheten för att säkerställa att miljön och grundvattnet i området inte förorenas. Den kommunala livsmedelsinspektören sköter tillsynen över avlägsningen och hanteringen av gödsel på farmerna. Kommunerna an-

visar också bestämda platser där pälsfarmerna ska kompostera gödsel.

I EU finns pälsproduktion i Finland, Belgien, Frankrike, Tyskland, Irland, Grekland, Italien, Lettland, Nederländerna, Norge, Spanien och Sverige. I EU-området finns ca 6 000 farmar som sysselsätter totalt 60 000 personer på heltid. Europa står för 57,8 procent av världens produktion av minkpälsar och för 51,8 procent av världsproduktionen av rävpälsar. De största produktionsländerna efter Europa är Kina, USA, Kanada och Ryssland. Av minkpälsar produceras 25,6 procent i Kina, 5,9 procent i USA, 4,5 procent i Kanada och 6,1 procent i Ryssland. Av rävpälsar produceras 46 procent i Kina, 1,6 procent i Ryssland, 0,3 procent i Kanada och 0,2 procent i USA.

I Finland har pälsnäringen som den första av djurnäringarna infört ett certifieringssystem i vilket pälsfarmer för att få certifikat måste uppfylla kraven i den gällande lagstiftningen. För att kontrollera att kraven uppfylls auditeras 10 procent av de uppfödare som har gått med i systemet varje år. Sedan slutet av 2009 utförs auditeringarna av utomstående inspektörer. Just nu pågår en revidering av systemet. Systemet med certifikat har skapats av näringslivet och djurskyddsmyndigheterna är inte inkopplade i tillämpningen av systemet. Näringslivet har också vidtagit egna åtgärder för att reda ut de ekologiska aspekterna kring pälsuppfödning. Utredningen blir klar i år.

I sitt program har regeringen åtagit sig att trygga pälsproduktionens möjligheter att verka som en näringsgren i nuvarande form.

Helsingfors den 16 mars 2010

Jord- och skogsbruksminister Sirkka-Liisa Anttila